

EDITORIÁL

*Každý
deň budú
raz
Vianoce*

.....

Pijem rannú kávu. Začiatkom októbra. Cez okno k nám do kuchyne nakúka nezvykle teplé jesenné slnko. Mám pocit, že sa zaseklo kdesi v letných dňoch. Z éteru ku mne doliehajú tóny vianočnej „...každý deň budú raz Vianoce...“. Žbirka ma presvedča, že práve každodenné Vianoce by pre nás boli tým pravým orechovým. Som zmätená. Vianoce, či už privolané začiatkom jedenásteho mesiaca v kalendári alebo Vianoce každodenné, mi prídu v tomto momente ako holý nezmysel. Stratili by kúzlo, čaro, zovsedneli by nám.

Život je pestrofarebný, a práve preto nám prináša dni všedné a dni výnimočné. Tých výnimočných môže byť len pár v roku, aby sme ich vnímali ako niečo vzácne.

Takto vnímam jedinečný Štedrý večer a všetky dni, ktoré nás k nemu dovedú a ktoré ho nasledujú až do nového roku.

Už teraz prežívam štekľivý pocit radosti, ktorého sa v decembri neviem striasť. Naozaj. Vážne. Milujem Vianoce. Presne tak, ako keď som bola dieťaťom.

Vianoce – čas, keď moji rodičia uzavreli mier.

Keď mi Ježiško ako prváčke priniesol vytúženú bábiku s dlhými vlasmi. Keď nám vaňu obsadili dva vianočné kapry. Čas, keď to doma voňalo vanilkou, medom a láskou. Obývačka ihličím. Vo svetlách vianočného stromčeka sa odrážali naše splnené priania. Čas, keď sme zasadli spoločne k štedrovečernému stolu. Pozerali rozprávky a verili, že dobro má moc vyhrať nad zlom. Čas našej radosti z radosti blízkych.

Dodnes verím, že ľudia sú v čase vianočnom voči sebe slušnejší, chápavejší a akísi čistejší. Takí ako biele snehové vločky, ktoré sa roztápajú dotykom ľudského tepla. Šírme ho medzi sebou nezištne, úprimne. Bez strachu z popálenia.

Veď aj Žbirka žiada každodenné Vianoce len tak metaforicky, obrazne. Túži len po tom, aby ten vianočný pocit pokoja a mieru v nás ostal celoročne. Ako posolstvo, ktoré nám priniesol Ježiš.

Veru, milujem ich. Požehnané Vianoce. Nech v každom z nás ostane stopa tichej svätej noci, či už na okamih alebo na večnosť...

Zuzka